

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

דמ לאקזחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

השמיני והלאה יעשו הכהנים
על המזבה את עולותיכם
ואת שלמיכם ורצאתי אתכם
נאם אדני יהוה:

מד (א) וישב אתי הרך שער
המקדש החיצון הפנה
קדמים והוא סגור: (ב) ויאמר אלי
יהוה השער הזה סגור יהיה לא
יפתח ואיש לא יבא בו כי יהוה
אלהי ישראל בא בו והיה סגור:
(ג) את הנשיא נשיא הוא ישב
בו לאכול לחם לפני יהוה מדרך
אולם השער יבוא ומדרכו יצא:
יתרו.

תרגום אשכנזי קל
לעזריא פרועסטער פאם אב-
טען טאנע אן אונד ווייטער,
אויף דעם אלטערע אייערע
גאנץ אונד פריידענאפפער
בערייטען; דאן ווערדע איך
איך וואהלגעפעלליג אויפ-
נעהמען, שפרייט דער הערר
דער עוויגע.

מד (א) זאדאן פיהרטע ער
מיד אויף דיא זיי
טע דעם אייסערן טעמפעל-
טהארעם, דאזגעגען מארגען
לאג; דיעזעס וואר פערשלאס-
טען. (ב) דא שפראך דער עווי-
גע צו מיר: דיעזעס טהאר
זאלל געשעררט בלייבען
אונד ניכט געאפנעט ווער-
דען, ניעמאנד זאלל דורך
דאסועלבע געהען; דען דער
עוויגע גאטט ישראלים ציע-
העט דורך דאסועלבע, אדא-
רום זאלל עס פערשלאססען
ויביאני

(ג) בלאס דער פירשט, ווייל ער פירשט אויט, קאן זיך דארין אויפהאלטען,
אום איין אפערמאהל פאר דעם עוויגען צו האלטען, אויף דעם וועגע דורך דיא האללע
דעם טהארעם געהט ער היינין, אונד אויף דיעזעס וועגע געהט ער וועדער הינוים. (ד) נאכ-

ר ש י

(כו) ורלאתי. לשון רלון:

מד (ב) סגור יהיה. רבותינו העמידו המקרא הזה בפסוק הדומי שהיה לשער ההיכל
פסוק פסח קטן כך שנינו במסכת מדות ב' פסוקין היו לו לשער הגדול א' בדרום
וא' בצפון שדרום לא נכנס בו אדם מעולם עליו מפורש ע"י יחזקאל השער הזה יהיה סגור:
בא בו. לעתיד לבא: (ג) את הנשיא נשיא הוא וגו'. את הנשיא אני נותן רשות נשיא הוא
וזשבו ואין דרכו לישב ולאכול עם שאר הכהנים בלשכות: הוא יבא בו לאכול לחם. בתוך
חללו: מדרך אולם השער יבא. כשהוא נכנס לתוך העזרה וכו' בדרך ישוב כשישבו יבא באותו
לאכול בו דרך אולם השער העזרה שנמזרח יכנס לתוך העזרה וכו' בדרך ישוב כשישבו יבא באותו
הדרך שוכנס ולפי שהוא אומר למטה בענין (לקמן מ"ו) וכנא עם הארץ לפני ה' במועדים
כנא דרך וגו' שזה לעשות העזרה קפנדריא לפי שאותה בואה לראיית פנים ולכך להראות
יפה הולך לומר כאן בניאות של כל ימות השנה שלא יעשה קפנדריא לפי שאין בואה זו לראיית
פנים כמו של רגלים וכן העיד עוד למטה בענין פעמים רבות. מלאתי. את הנשיא כ"ג נשיא
הוא ומחשיבותו יבא ראוי לאכול בשר ולחם קדשים באותו שער שפותחין לו בשעת אכילתו:
מדרך אולם השער יבוא. דרך אולם שער מזרחי יכנס לעזרה ויבא עד אותו פסוק לאכול בו
לחמו: ומדרכו יבא. שאין זה ראוי לקפנדריא כשאר שערים וכל היום שלא בשעת אכילת הנשיא

ב א ו ר

מד (ג) נשיא הוא, לפי שנישוא הוא יש לו יתרון. ומדרכו, באותו דרך שוכנס

הער פֿהרטע ער מיך אויף דען
וועג דעס נאָרדליכען טהאַרעס
פֿאַר דען טעמפעל הין, דאָ
זאָה איך דאָס דיא העררליכֿ
קייט דעס עוויגען דען טעמֿ
פעל דעס עוויגען ערפֿיללטע,
אונד פֿיעל אויף מיין אַנגעזיכט.
(ה) דער עוויגע שפּראַך צו
מיר: ערדענוואָהן! זיין אויפֿֿ
טערקואַס, דאָס דיינע איגען
זעהען אונד דיינע אָהרען האָ
רען אַללעס וואָס איך דיר זאָ
גע, וועגען אַללער אַנאָרדנונג
גען דעס גאָטטליכען טעמֿ
פעלס, אונד אַללער זיינער
פֿאַרשריפֿטען; דאָס דוא וויסֿ
סעסט דען איינגאַנג דעס טעמֿ
פעלס, זאָ וויא אַללע אויסגעני
גע דעס הייליגטהומס. (ו) זאָ
גע דאָן צום ווידערשפּענסטיגֿ
גען הויזע ישראל, זאָ שפּריכט
דער הערר, דער עוויגע:
לאַססעט דאָך אַב פֿאָן אייערן
גרייעלטהאַטען, הויז ישראל!
(ז) איהר בראַכטעט פֿרעמדע,
אונכעשניטטעגען פֿליישעס
אונד אונכעשניטטעגען הערֿ
צענס* אין מיין הייליגטהום
אונד ענטווייהעטעט מייגען
טעמפעל, דאָ איהר מיין בראַך,
דאָ פֿעטט אונד דאָ בלוט
(דורך זיח) דאַרבריינגען ליעֿ

(ד) ויביאני דרך שער הצפון
אל פני הבית וארא והנה מלא
כבוד יהוה את בית יהוה ואפל
אל פני: (ה) ויאמר אלי יהוה
בן אדם שים לבך וראה בעיניך
ובאזניך שמע את כל אשר אני
מדבר אתך לכל תקות בית
יהוה ולכל תורתו ושמת לבך
למבוא הבית בכל מוצאי
המקדש: (ו) ואמרת אל מרי
אל בית ישראל כה אמר אדני
יהוה רב לכם מכל תועבתיכם
בית ישראל: (ז) בהביאכם בני
נכר ערלי לב וערלי בשר להיות
במקדשי לחללן את ביתי
בהקריבכם את לחמי חלב ודם
ויפרו את בריתי אל כל
תועבתיכם: (ח) ולא שמרתם
משמרת קדשי ותשימון לשמרי

קמן נלא אס"ף. חרותיו קרי. ג' טעמים. משמרתו

סעט, אונהזיא דורך אייערע גרייעלטהאַטען זאָ מייגען בונד צערשטערטען. (ח) דיא פֿאַרי
שריפֿטען מיינעס הייליגטהומס האַבט איהר גיכט בעאַבאַכטעט, איהר האַבט אַנשטאַטט

* חוככעטניטטענעס הערן הייסט: חיון הערן דחַן פֿאָן בעגייערען חונד נידעכטפֿעטען
ניכט גערייניגט חויט.

ר ש י

יכיס סגור (סא"ח): (ז) בני נבר. שנתנכו מעשו לאביו שנאמס וסן ערלי לכ: וערלי
בשר. כסן שמתו אסיו מחמת מילס: (ח) ותשימון לשמרי משמרתו במקדשי לכס. חשימון לכס
לדעתכם

מִשְׁמַרְתִּי בְּמִקְדָּשִׁי לָכֶם: (ט) כֹּה־
אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה כֹּל־בֶּן־נְכַר עָרַל
לֵב וְעָרַל בְּשָׂרָא לֹא יָבֹא אֶל־
מִקְדָּשִׁי לְכָל־בֶּן־נְכַר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (י) כִּי אִם־הַקְּדוּשָׁה
אֲשֶׁר רָחֲקוּ מֵעָלַי בְּתַעֲזוֹת יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר תָּעוּ מֵעָלַי אֲחֵרֵי גְלוּלֵיהֶם
וְנִשְׂאוּ עֹנָם: (יא) וְהָיוּ בְּמִקְדָּשִׁי
מִשְׁרָתִים פְּקֻדוֹת אֶל־שַׁעְרֵי הַבַּיִת
וּמִשְׁרָתִים אֶת־הַבַּיִת הַמָּוֶה
יִשְׁחָטוּ אֶת־הָעוֹלָה וְאֶת־הַזֶּבֶחַ
לָעֵם וְהָמָּוֶה יַעֲמִדוּ לַפְּנֵיהֶם
לְשַׁרְתָּם: (יב) יַעַן אֲשֶׁר יִשְׁרָתוּ
אֶתֶם לַפְּנֵי גְלוּלֵיהֶם וְהָיוּ לְבַיִת־
יִשְׂרָאֵל לְמִכְשׁוֹל עוֹן עַל־כֵּן
נִשְׂאֵתִי יָדַי עֲלֵיהֶם נֹאֵם אֲדֹנָי
יְהוִה וְנִשְׂאוּ עֹנָם: (יג) וְלֹא־יִגְשׁוּ
אֵלַי לְכַתֵּן לִי וּלְגִשְׁתָּ עַל־כָּל־

אייערער, דען דיענסט אין
מיינעם הייליגטהומע איהנען
אויפגעטראגען. (ט) זא שפריכט
דער הערר, דער עוויגע: קיין
פֿרעמדער, אונבעשניסטענען
הערצענס אונד אונבעשניט.
טענען פֿליישעס, דאָרף אין
מיין הייליגטהום קאָממען,
דיעס גילט פֿיר יעדען פֿרעמד
דען, דער אונטער דען קיין
דערן ישראל'ס איזט: (י) אָבער
אויך דיא לויס, דיא זיך פֿאָן
מיר ענטפֿערנטען אַלס ישראל
זיך פֿעראירטע, אַלס עס
געהמליך פֿאָן מיר ווען, זיינען
גאָטצען נאָכאיררטע, זאָללען
יעטצט איהרע שולד טראָגען.
(יא) דיגעזע זאָללען אין מיינעם
הייליגטהומע נור אויפֿוואָ.
טען, נור טהירשטעהער אָן
דען טעמפעלטהארען זיך אונד
דען טעמפעלדיענסט פֿערזע.
הען, זיא זאָללען דעם פֿאָלקע
דאָ גאָנץ אונד דיא אַנדערע
אָפֿפֿער שלאַכטען אונד עס צו
בעדיענען שטעטס בערייטס
זיין מיססען. (יב) ווייל אויך
זיא פֿאָרדען געטצען דיענסטע
פֿערריכטעטען אונד זאָ דעם
היזע ישראל איינע פֿערטֿה.

קדשי

רונג צור זינדע וואָרען, דאָרום האָבע איך מיינע האַנד אויך געגען זיא (בעטהייטערנד) עמ
פֿאָרגעהאָבען, שפריכט דער הערר, דער עוויגע, דאָס זיא איהרע שולד ביסען זאָללען.
(יג) דאָס זיא אַלזאָ זיך ניכט מעהר גאָהערן דירפֿען, מיר פֿריעסטערליך צו דינען, אויך

צו

ר ש י

לדעתכם] במקדשי אנשים שאינם ראויין להיות שומרי משמתי: (י) כי אם הלויים אשר רחוק
וגו'. כי אם כה תעשו להם הלויים אשר רחוק מעלי ועכשו חזרו בהם: ונשאו עונם. משנת
עוד אל מזבחי אלה פקודות של שערי הבית. פקודות קומנדוש"ש בלע"ז שומרים ושיערים
יהיו: (יא) המה ישחטו את העולה. עבודה הנסרה בזרים ובעבדים ונשים: (יב) למכשול

ב א ו ר

(ח) לכם, כל כך הייתם ענלים ואינכם זריזים נאלו המשמרת היתה לכם ולא לה'. (ט) כל בן נכרי
זה ענין בפני עלמו. (י) כי אם, השמש לפעמים כמו אמוס, ויחורגס (צבער). ונשאו עונם,
סמיכר

צו מיינעם הייליגטהומע, אונד
אום זאָ מעהר צו דעם זאללען.
הייליגסטען ניכט נאָהע טרע.
טען דירפֿען; זאָ זאללען זיא
ביסען, איהרע שאַנד. אונד
גרייעלטהאָטען, דיא זיא בע.
גאַנגען, (יד) נור אַלס היטער
צור בעוואַהרונג דעם טעמ.
פעלס, נור צו זאללען זיינען
אַרבייטען אונד צו זאללעם
זאָס דאַכייא געשיעהט, האַ-
בע איך זיא בעשטיממט.
(טו) הינגעגען דיא פריעסטער
אויס דעם שטאַממע לוי דיא
נאַכקאַממען צדוק'ס,
דיא דען דיענסט מיינעם היי-
ליגטהומס אין אַכט נאָהמען,
אַלס דיא קינדער ישראל'ס
פֿאַן מיר וועגאיררטען, דייע.
זע זאללען זיך מיר נאָהערן
דירפֿען, מיר צו דיענען, דייע.
זע זאללען דירפֿען פֿאַר מיר
שטעהען אום דאָ אונשליטט
אונד דאָ בלוט מיר דאַרצו.
בריינגען, שפּריכט דער הער,
דער עוויגע. (טז) זיא דירפֿען
אין מיין הייליגטהום קאַממען,
זיא זאללען זיך מיינעם טישע

קדושי אל-קדושי הקדושים ונשאו
כלמתם ותועבותם אשר עשו:
(יד) ונתתי אותם שמרי משמרת
הבית לכל עבדתו ולכל אשר
יעשה בו: (טו) והכהנים הלויים
בני צדוק אשר שמרו את-
משמרת מקדושי בתעות בני-
ישראל מעלי הַמָּה יקרבו אלי
לשרתני ועמדו לפני להקריב
לי חלב ודם נאם אדני יהוה:
(טז) הַמָּה יבאו אל-מקדושי והמָה
יקרבו אל-שרתני לשרתני
ושמרו את-משמרתִי: (יז) והיה
בבואם אֶל-שַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית
בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה
עליהם צמר בשרתם בשַׁעְרֵי
הַחֲצַר הַפְּנִימִית וּבִיתָהּ: (יח) פִּאֲרֵי

פשתים

נאָהערן אום מיר צו דיענען, אונד זאללען מיינעם דיענסטע פֿאַרשטעהען. (יז) ווען זיא
קאַכמען אין דיא טהאַרע דעם אינגערן האַפֿעס, זאללען זיא ליינענע קליידער אַנלעגען,
וואַללענעם זאַלל ניכט אויף זיא קאַממען, ווען זיא דען דיענסט אין דען טהאַרען דעם
אינגערן האַפֿעס, אָדער אים טעמפעל פֿערר־טען. (יח) ליינענע טורבאַנע זאַל-
לען

ר ש י

עון. להמשיכם לכך: (טו) והכהנים הלויים. משנת לוי: בני צדוק. לפי שהיה כ"ג שנים
ראשון במקדש בימי שלמה נקראו על שמו: בתעות. קנאישאר"א בלע"ז: (יז) אל שרי הכתר
הפנימית. לפני ולפנים ב"הב: ולא יעלה עליהם צמר. חכלת שהיה במעיל ובאבנט לא ילבשו
ב"הב בעבודת פנים: וביתם. ולפנים: (יח) פארי. קפלי"ש בלע"ז: לא יחגרו בזע. שנינו
בברייתא אין מוגרין במקום שמויעין לא למעלה מאחיליהם ולא למטה ממחניהם שהוא מקום
זיעה אכלאשווי"א בלע"ז. ל"א אסרה המורה לכהנים מלבושי הכמר כי הכמר מויע הגוף ומויע

ב א ו ר

ממוכר אל המקרא שלאחר זה, כלומר לפי שהם גם כן רחוק מעלי בתעות ישראל,

יחזקאל מד

חרגום אשכנזי קלב

לען זיא אויף דעם הויפטע טראגען, לייגענע ביינקליידער זאללען זיא אום איהרע לעג. דען האבען, אבער מיט שווייס ברינגענדען קליידערן, דירפען זיא זיך ניכט אומגירטען. (ט) אונד ווען זיא הינויסגעהען אין דען אייסערן האף, נעהמ-ליך אין דען אייסערן האף צו דעם פאלקע, זאללען זיא דיא קליידער אויסציעהען, אין וועלכען זיא דען דיענסט פֿער-ריכטעטען, זאללען זיא ניע-דערלעגען אין דען הייליגען צעללען אונד אנדערע קליי-דער אנציעהען, דאמיט זיא דורך איהרע קליידער דאן פֿאלק ניכט הייליגען. (כ) איהר הויפט האאר דירפען זיא ניכט (גמין) אבשעענען, אויך דאן האאר ניכט ווילד וואכסען לאססען, זאנדערן עם נור גע-אָרדנעט כעשניידען לאססען.

פְּשֵׁתִים יִהְיוּ עַל-רֵאשִׁים וּמְכַנְסֵי פְּשֵׁתִים יִהְיוּ עַל-מִתְנִיהֶם לֹא יִחָגְרוּ בִּיזוּעַ: (ט) וּבְצִאתָם אֶל-הַחֲצֵר הַחֲצֵר הַחֲצִיזוֹנָה אֶל-הַחֲצֵר הַחֲצִיזוֹנָה אֶל-הָעַם יִפְשְׁטוּ אֶת-בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר-הֵמָּה מְשֻׁרְתִים בָּם וְהָנִיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת הַקֹּדֶשׁ וְלִבְשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא-יִקְדְּשׁוּ אֶת-הָעַם בְּבְגָדֵיהֶם: (כ) וְרֵאשֵׁם לֹא יִגְלְחוּ וּפָרַע לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוּם יִכְסְמוּ אֶת-רֵאשֵׁיהֶם: (כא) וַיִּין לֹא-יִשְׁתּוּ כָּל-כֹּהֵן כִּבּוּאִם אֶל-הַחֲצֵר הַפְּנִימִית: (כב) וְאַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה לֹא-יִקְחוּ

להם

(כא) אויך זאלל קיין פריעסטער וויין טרינקען, ווען ער אין דען אינגערן האף איינצוטערעטען האט. (כב) וויטטווען אונד (פֿקס מִחִנֵּע) פֿערשטאכענע דירפען זיא ניכט צו וויבערן נעה.

ר ש י

את הנשר ס"א: (ט) אל המלך המיוונה אל המלך המיוונה. לפי שהיה מדבר בהיכל לפני ולפנים וקראה מלך הפנימית ואכלה יש לו לקרות עזרת ישראל מלך המיוונה לכך הולך לכסול נ' פעמים לומר שעל עזרת גשים הוא אומר מקום שכל ישראל נכנסין: והניחו אותם בלשכות הקדש. כמ"ש מרע"ה (ויקרא ט"ז) וכפט את בגדי הכהן אשר לבש והניחם שם: ולא יקדשו את העם. ת"י ולא יתערבון עם עמא בלבושיהן כלומר לא יגעו אל העם בנגדיהם הקדושים שאין בגדי חול טהורין אכל בגדי הקדש: (כ) וראשם לא יגלחו. להעביר את כל השער: ופרע לא ישלחו. גדול שער לא ירבו: כסום יכסמו. ככוסמת הוא סדורין בשבולת ראשו של זה ללד עיקרו של זה כך שמעתי משמו של רבי מנחם ז"ל ויתכן לפרשו ל' מדת דבר השוא לא גזיזת ראש ולא גדול שער אלא במדה שזה אמולי"ר בלע"ז: (כא) כבואם אל המלך הפנימית. אל ההיכל

ב א ו ר

לא יהיו במקדשי בני אדם מזרחים. (יח) ביזע, שנינו בברייתא אין חוגרין במקום שמויעין וכו', ל"א אסרה החורה לכהנים מלבושי המלך כי המלך מויע הנוף ומויע את הנשר. (כ) כסום, בן נקרא חמוך השער וסדרו על הראש היפך פרע, והשנעים תרגמו, באלו נכתב כסה יכסו את ראשיהם.

ולא

להם לנשים כי אם בתולת מזרע
 בית ישראל והאלמנה אשר-
 תהיה אלמנה מכהן יקחו:
 (כג) ואת עמי יורו בין קדש להל
 ובין טמא לטהור יודיעם:
 (כד) ועל ריב המה יעמדו
 לשפט במשפטי ושפטהו ואת-
 התורפי ואת חקתי בכל-
 מועדי ישמרו ואת שבתותי
 יקדשו: (כה) ואלמת אדם לא
 יבוא לטמאה כי אם לאב ולאם
 ולבן ולבת לאח ולאחות אשר-
 לא היתה לאיש יטמאו:
 (כו) ואהרי טהרתו שבעת ימים
 יספרו לו: (כז) וביום באו אל-
 הקדש אל ההוצר הפנימית
 לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם
 אדני יהוה: (כח) והיתה להם

נעהמען, זאנדערן יונגפֿרויען
 פֿאן איזראעליטישער אב-
 קונפֿט, יעדאך איינע זאלבע
 וויטטווע, דיא דורך איינען
 פֿריעסטער פֿערוויטטוועט
 וואורדע, דירפֿען זיא היירא-
 טהען. (כג) מיין פֿאלק זאללען
 זיא אונטערריכטען, זאללען
 זיא אונטערשיידען לעהרען.
 דאז הייליגע פֿאם געמיינען,
 אונד דאז אונריינע פֿאם ריי-
 גען. (כד) איזט אירגענד איין
 שטרייט, זאללען זיא צו גע-
 ריכטע זיטצען, אונד נאך מיי-
 גען רעכטען דאז אורטהייל
 שפרעכען, מיינע לעהרען,
 אונד מיינע געזעטצע פֿיר אל-
 לע פֿעסטטאגע זאללען זיא בע-
 אכאכטען, אונד מיינע רוהע-
 טאגע הייליגען. (כה) איינעם
 טאדטען מענשען דירפֿען זיא
 זיך ניכט נאָהערן, אום זיך אן
 איהם צו פֿעראונרייניגען,
 בלאָס אן דעם פֿאטער, אן
 דער מוטטער, אן דעם זא-
 גע, אן דער טאכטער, אן
 דעם ברודער אָדער אן דער
 שוועסטער דיא נאך קיינעם
 מאַנגע אַנגעהערט, דירפֿען
 זיא זיך פֿעראונרייניגן. (כו) נאך
 זיינער וויעדעררייניגונג זאלל

למשפט קרי. יששטהו קרי לנחלה

ער, זיעבען טאגע צאָהלען. (כו) אונד ווען ער דאן קאָממען ווילל אין דאז הייליגטהום
 נעהמליך אין דען איננערן האָף, אום אים הייליגטהומע זיינען דיענסט צו פֿערריכטען,
 זאלל ער זיין זינדאָפֿפֿער דאָרבריינגען, שפֿריכט דער הערר, דער עוויגע. (כח) דאז ערב-
 טהייל

ר ש י

הסיכל: (כב) כי אם בתולות יקחו. הכהנים הגדולים אבל יש מן הכהנים אשר יקחו את
 האלמנה כגון הדיוטין והוא מכהן יקחו יש מן הכהנים שמתרין באלמנה. מלאתי: אשר תהיה
 אלמנה. גמורה פרט לגרושה וחלונה אע"פ שפנויה היא אסורה אף להדיוט: (כו) ואחרי
 טהרתו. אחר פרישתו מן המת כך שנויה במ"ק: (כז) וביום נואו. מחלה של הקדש להתחנך
 לעבודה יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שלו כך שנויה במ"ק שהכהן הדיוט טעון עשירית האיפה
 ביום מינוכו כענין שנא' (שם) זה קרבן אהרן ובניו וגו' וכמו שמפרש במסכת מנחות: (כח) והייתה

לְנַחֲלָה אֲנִי נַחֲלַתְם וְאַחֲזָה לָא־
 תִּתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזְתָּם:
 (כט) הַמְּנַהֵה וְהַחֲטָאת וְהָאֵשׁ
 הַמָּה יֹאכְלוּם וְכָל־חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל
 לָהֶם יִהְיֶה: (ל) וְרֵאשִׁית כָּרִי-
 בְּכוֹרֵי כָל וְכָל־תְּרוֹמַת כָּל מִכְּל
 תְּרוֹמֹתֵיכֶם לַכֹּהֲנִים יִהְיֶה
 וְרֵאשִׁית עֲרִיסֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַכֹּהֵן
 קְדָהֲנִיחַ בְּרֻכָּה אֶל־בֵּיתְךָ: (לא) כָּרִי-
 נְבִלָה וְטֵרֶפֶה מִן־הַיַּעוֹף וּמִן־
 הַבְּהֵמָה לֹא יֹאכְלוּ הַכֹּהֲנִים:
 מֵה (א) וּבַהֲפִילְכֶם אֶת־הָאָרֶץ
 בְּנַחֲלָה תְּרִימוּ תְּרוֹמָה

חרגום אשכנוי קלג
 טהייל דאז איהנען צוקאממט,
 בין איד; אונטער ישראל
 זאלל איהנען קיין אייגענטהום
 גענעבען ווערדע, איד בין איהר
 אייגענטהום. (כט) דאז מעהל
 זינד - אונד שולדאפפער, זאל
 לען זיא פערצעהרען, זאללעס
 באנגוט אין ישראל געהערט
 איהנען. (ל) דאז ערשטע פאן
 זאללעס פריהצייטיגען אונד
 דיא העכע זאללער אייערער
 העכען געהערט דען פריע
 סטערן, אויך דאז ערשטע
 אייערעס טייגעס זאללט איהר
 דעם פריעסטער געבען, אום
 זעגען איכער אייערע הייזער
 צו ברינגען. (לא) געפאללע
 נעם. אָרער צערריסענעס,
 זייא עס פאן געפליגעל אָרער
 פֿאן פֿיעה דירפֿען דיא פריע
 סטער ניכט געניעסען.

לִיהוָה וְקִדַּשׁ מִן־הָאָרֶץ אֶרֶץ
 חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אֶרֶץ וְרַחֲב
 עֶשְׂרֵה אֶלֶף קִדְש־הוּא בְּכָל־
 גבולה

מה (א) ווען איהר דאז לאנד
 נאך בעזיטצונגען פֿער-
 לאַזעט, זאללט איהר דעם
 עוויגען פֿאן דעם לאַנדע א נע
 הייליגע העכע אַבזאָנדערן,
 דערען לענגע זאלל בעטראגען פֿינף אונד צוואַנציג טויזענד (פֿונט)
 לענגענמאַס, אונד
 דיא ברייטע צעהן טויזענד, דיעזע איזט הייליג נאך איהרער גאַנצען אויסדעהנונג רונד
 א׳מ׳

ר ש י

להס. הנהוגה לנחלה: (כט) חרס. לשון קדש וכן כל ל' חרמה שהוא על הקדש: (ל) להניח.
 חפשי"ר בלע"ז כמו (שמות ח') וינח בכל גבול מלרים: (לא) כל נבלה וטרפה וגו'. לפי שהותרה
 להם מליקת חטאת העוף שהיא נבלה וטרפה הוכרח להזהירם על שאר נבלות וטרפות כך פי' רבותינו:
 מה (א) ובהפילכם את הארץ נחלה. שעתידים לחלוק את ארץ ישראל ל"ב רצועות לא
 כחלוקה הראשונה שהייתה לרב כחי מניינו ולמעט כפי פקידיו והיו ב' שנים לו
 ג' ברצועה אחת עכשיו החלקים שנים כשורות הכרם מפאת ים עד פאת קדים כמו שמפורש
 בסוף

ב א ו ר

מה (א) אֶרֶץ, לֹא נֹאמַר מֵה הִיא הַמֵּדָה, וְזֹלֵי עֵינַי הַמֵּדָה כֵּךְ, אַחֲרֵי אֲשֶׁר חֲרַטְתִּי מִבְּנֵי
 ב"המק, אָמַר, כִּי עוֹד יִמְדְּלוּ חֲמַט וְעַשְׂרִים וְגו' כִּבְנֵי לַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה מִיַּעֲדוֹת
 לַהֲיִינִים